

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 83.

Ellevte Session.

53de Møde.

Mandag den 12te Marts.

(Fortsat.)

Justitsministeren: Jeg maa ganske henholde mig til, hvad jeg under Sagens 1ste og 2den Behandling her i Thinget har anført om Utilkraadeligheden af at see det foreliggende Lovforslag ophøiet til Lov. Min Mening derom har ikke kunnet roffkes ved, hvad der er blevet anført til Fordeel for den modsatte Anskuelse, og den alvorlige og omhyggelige Overveelse, som jeg har anstillet, har ikke kunnet lede mig til andet Resultat end det, hvorfor jeg tidligere har erklæret mig, og som, for at jeg skal gjentage det, har været støttet paa, at der gennem en saadan Lov vilde finde en utilstedelig Overskriden Sted fra den lovgivende Magts Side paa Administrationens Gebeet, en Overskriden, som paa mange Maader vilde komme til at virke hæmmende, lammende og skadeligt i det Hele paa Administrationens Gang. Jeg maa derfor udtale, at jeg ikke vil kunne gaae ind paa en saadan Lov, men idet jeg udtaler dette, skal jeg tillige i Overeensstemmelse med, hvad jeg tidligere har ytret, bemærke, at det er min faste Agt at sørge for, at der ad administrativ Veie skal blive føiet saadanne Foranstaltninger, at der tillige bliver indkommet de Dnster, som have fundet deres Udtalelse med Hensyn til den Gjenstand, hvorefter Lovforslaget dreier sig, saaledes at den Trang, der er bleven udhævet, som værende tilstede

i Folket med Hensyn til denne Gjenstand, kan blive afhjulpen, saa at der ikke skal undrages Bedkommende — for at benytte det Udtryk, som den ærede 5te Landstingsmand for 2den Aarss (Christensen) brugte — et Gode, hvorefter paa der sættes Priis. Det er, som sagt, min alvorlige Agt at sørge for, at saadanne Foranstaltninger kunne blive truffne, og jeg har den fulde Overbeviisning, at Erfaringen snart vil lære, at naar det indrettes paa en hensigtsmæssig Maade, vil det vise sig, at der ikke har været nogen Nødvendighed for den lovgivende Magt til at træffe Forordninger i den omhandlede Retning, og ligesom jeg er forvisset om, at Erfaringen vil vise, at denne Overbeviisning er vel begrundet, saaledes nærer jeg ingen Frygt for, at man jo, naar der skrives ind ad den administrative Veie, ikke vil komme til at savne den Garanti, hvorefter der af nogle af de ærede Landstingsmænd er blevet henpeget som aldeles nødvendig, den Garanti, der skal opnaaes ved, at Bestemmelsen blev tagen gennem en Lov. Der er visse Forhold, der ere af den Natur, at naar de først ere førte ind i Livet og der først have begyndt deres Virksomhed, kan man have en moralsk Garanti for dem; man har da en Sikkerhed, der ligger dybere, end hvad der saaledes lader sig paapege blot som Forskjellen mellem en administrativ Bestemmelse og en Lov; man har en saadan Garanti, at der ikke vil kunne være Spørgsmaal ved saadanne Forhold om en Tilbagetræden fra det, der allerede er blevet indført som en gjældende Regel, og til disse Forhold henregner jeg det, hvorefter nærværende Lovforslag dreier sig.